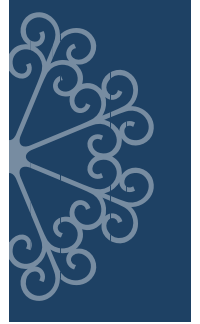

בית מזרחי

גיליון שבועי
לתלמידי, בוגרי
וידידי ישיבת מיר

פרשת לך לך

זמני כניסת ויציאת השבת

	⚡	⚡
ירושלים	17:22	16:09
בני ברק	17:23	16:23
ציריך	17:50	16:39
וינה	17:37	16:11
אנטוורפן	18:16	16:46
פריז	18:09	17:02

304

"הנה הפשטתם צורת הישיבה, וקלטתם רוח ורצון הישיבה, ובוזה עשיתם לכם חבורה לילך בעקבות רוח הישיבה, ובכל מקום שאתם נמצאים לקחתם זאת כאילו להיות עם הישיבה בין כתלי הישיבה" (מרון המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצוק"ל ממיר)

מתורת רבותינו

עיקר הנסיון - בפרטים הקטנים

ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך וגו' (יב, א).

כל ספקות.

לעומתם יש נסיונות בדרכי החיים, נסיונות שאינם בין חיים ומות, ואינם דורשים הקרבה יתירה מן האדם, "נסיונות קטנים" אלו דורשים אמונה תמימה ואמינות, לעשות את דבר ה' מיד ללא פקפוק והרהור, ודוקא בנסיונות אלו נמדדת מידת יראת השמים של האדם יותר מאשר בנסיונות הגדולים והמיוחדים.

אף נסיון העקידה לא היה רק בהסכמה לשחוט את בנו, אלא גם במידת הזריזות והשמחה, וכפי שפירש רש"י (להלן כב, ו): "אברהם שהיה יודע שהולך לשחוט את בנו היה הולך ברצון ושמחה, כיצחק שלא היה מרגיש בדבר".

ודבר זה היה הנסיון הראשון בו התנסה אברהם אבינו - בציות מוחלט להשי"ת בשמחה ובביטול כל רצון עצמי, ובהליכתו מארצו ומבית אביו אל מקום בלתי נודע, בחינה זו היא שורש נסיונותיו של אברהם אבינו, אמנם בנסיונות עם נמרוד ובאור כשדים היתה מסירות נפש מופלאה, אך לא היתה בהם בחינה זו, ולפיכך לדעת הרמב"ם הם לא נמנו בכלל עשרה נסיונות.

שיחות הגרנ"צ

איתא בפרקי דרבי אליעזר (פרק כ"ו) שהנסיון הראשון מתוך עשרה נסיונות שהתנסה בהן אברהם אבינו ע"ה אירע כאשר נולד אברהם, וביקש נמרוד להרגו, ונחבא אברהם מתחת לארץ י"ג שנה, והנסיון השני היה המעשה של אור כשדים שהשליכוהו לכבשן האש, ואילו נסיון "לך לך מארצך" היה הנסיון השלישי.

אולם הרמב"ם בפירוש המשניות (אבות פ"ה מ"ג) מנה את הציווי "לך לך מארצך" כהראשון מעשרה נסיונות של אברהם אבינו, וצ"ב מדוע לא מנה הרמב"ם הנסיונות עם נמרוד ובאור כשדים שקדמו לנסיון "לך לך מארצך", עוד צריך להבין, מהו הנסיון הגדול והמסירות נפש שבציווי "לך לך מארצך"?

בשיחתו לבני הישיבה, תירץ מרון ראש הישיבה הגרנ"צ פינקל זצ"ל, במסירות נפש ישנן שתי בחינות, ישנה מסירות נפש על דבר גדול, כגון נסיון על חיים ומות שהיה לאברהם אבינו אצל נמרוד ובאור כשדים, וכן נסיון עקידת יצחק, בנפש היהודי טמון הכח למסור נפש על מצוות השי"ת, אולם אפילו במסירות נפש כזו עדיין אין הוכחה גמורה ומוחלטת על יראת ה' בלא

גודל הנסיון של "לך לך"

לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך וגו' (יב, א).

תירץ המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל: אין זו קושיא כלל וכלל, כי בעשותו זאת האדם לצורך עצמו נרתמים לכך כל כוחותיו בחשק והתלהבות, אבל כשנדרש לעשות זאת לבקשת הבורא, או אז זה הקשה שבנסיונות.

הגדש"פ ידיו אמונה (עמ' 127)

נסיון "לך לך מארצך" וכו' הוא מעשרה נסיונות שנתנסה אברהם, ולא עוד אלא שהיה קשה עליו כנסיון העקידה (תנחומא לך פר' ג). ותמוה, הלא מעשים שבכל יום שאנשים הולכים מארצם ומולדתם בעסקי מסחרם, מדלגים על ההרים ומקפצים על הגבעות להשגת פרנסתם, ולא רואים בכך נסיון וקושי מיוחד!

להיות טוב לכל' אחד ולא עם' כל אחד

וישמע אברהם כי נשבה אחיו (יד, ד).

הנהגת אברהם עם לוט נראית לכאורה כסותרת מצד אחד, אברהם אבינו, איש החסד שהיה מקרב ומאכיל ומשקה כל עובר אורח, דוחה ומרחיק

מעליו את לוט באומרו לו "הפרד נא מעלי". ומנגד כאשר הוא שומע כי לוט נמצא בסכנה, מפקיר אברהם את עצמו ומסכן עצמו להצילו. <

דבר הישיבה

גם אתה יכול שתיים עשרה שעות ליום

האהבה הגדולה שהיתה בליבו של מרון רה"י הגרנ"צ פינקל זצ"ל [היאצייט בי"א חשוון] לכל אחד מבני הישיבה, לא אבדה גם כשבחור ירד מדרגתו והיה צורך להתנהל איתו לפי רמתו הרדודה. הוא השכיל בסבלנות לרדת ממרומי מדרגתו הנוראה בשקידת ויגיעת התורה ולהתעסק בהשתדלויות לרומם את הבחור.

כמה פעמים קרה, כשראה שבחור ירד ממדרגתו ואפילו ירידה גדולה, קרא לו והציע לו ללמוד איתו בחברותא, כמובן לפי רמתו ואפשרויותיו של הבחור.

כמה מהם גדלו וצמחו לאברכים עמלי תורה. עצם זה שרבינו עצמו למד איתם בחברותא, רומם אותם מאוד והביא אותם להשתנות. אהבתו ומסירותו הכנה לגדל ולרומם את בני הישיבה הצליחה מאוד. אחד מבאי הישיבה שהיה במצב רוחני ירוד בעבודת ה', החליט להתחזק, וביקש מרבינו שילמד איתו חברותא, רבינו נענה וקבע איתו זמן ללימוד קצר משותף.

יום אחד רבינו מספר לו שהכריז בישיבה על מבצע של לימוד שתיים עשרה שעות ביממה, והוסיף לספר לו שנתן כך וכך ימים להרשמה. כשהגיעה רשימת משתתפי המבצע היה רבינו באמצע לימודו עם אותו בחור, פנה אליו רבינו ושאלו: "והיכן אתה ברשימה?" צחק הבחור ואמרו: "מה זה שייך אלי?" אך רבינו הורה לו לרשום את שמו. הבחור היה מופתע מאוד, שכן באותה תקופה בקושי למד שעה שעתיים ביום. אך חשב, רבינו הרי יודע את מצבי, ובכל זאת מאמין בי שאני שייך למבצע זה. הוא החליט לנסות יום יומיים ולראות, והוא הצליח. ביום השלישי התעייף ושכב על מיטתו בשעת לילה מוקדמת, כשהוא מנסה בכח להשלים את שעות הלימוד בעיון בספר קיצור שולחן ערוך, עד שנרדם.

בבוקר השכם התעורר כשהספר בידו, הוא רץ

המשך בעמ' גב <

אבל במקום שלא היה כל חשש להשפעה שלילית, הרי אברהם 'איש החסד' מוסר נפשו להצלת בו אחיו.

יד יחזקאל

אבינו ולבני ביתו, לא היו בכך כל ויתור או פשרה, והוא אומר ללוט בתקיפות: "הפרד נא מעלי". אף שבוודאי לקח אברהם בחשבון את הירידה הרוחנית שתיגרם ללוט בהיפרדו והתנתקותו ממנו, לא היה מקום לויתורים.

אומר על כך המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל: הרמב"ם כותב בצוואתו לבנו בזה הלשון: "להיות עבד לקרובים אבל רק בגוף ולא בנפש" - זו היתה דרך הנהגת אברהם עם לוט. כאשר הנידון היה סכנה רוחנית לאברהם

ויתר כדי שלא לצער יהודי

ובן שמונת ימים ימול לכם כל זכר (יז, יב).

ביום י"ד מנ"א תרצ"א התמלא הבית אורה בביתו של מרן המשגיח הגה"צ רבי חיים זאב פינקל זצ"ל בלידת בנו בכורו - מורנו ראש הישיבה הגאון רבי אריה פינקל זצ"ל, כאשר עמד להכניס את בנו בביתו של אברהם אבינו כיבד רבי חיים זאב את דודו הגה"צ רבי אברהם שמואל פינקל זצ"ל בסנדקאות, רבי שמואל כבר היה עטור בטלית ותפילין ונכון היה לגשת אל מקום הברית.

הס הושלך באולם כשהמוהל הכריז "קוואטער" ונקב בשמו של אחד הנוכחים, אורח שהגיע מגרמניה וכובד לכהן בתור קוואטער בברית.

כאב. החידה נפתרה אך המבוכה היתה בעיצומה. רבי שמואל הבין מיז, ממקום עומדו רמז, באצילות האופיינית לו, שלא להגיב כלום. הילד הובא אל ברכי הסנדק, ורבי אברהם שמואל פרש לצדדים כדי לחלוץ את תפיליו...

לימים התבטא מורנו רה"י רבי אריה ואמה: "הרבה תרים אחרי צדיק או אדם גדול שישמש כסנדק, אבל אצל אבי זצ"ל ודודו רבי אברהם שמואל, אצלם החשיבות שלא לצער יהודי היתה גדולה מכל ענין", ואכן תכונה זו בלטה אצל רבי אריה כל ימיו.

נתיבות המוסר (עמ' קסב)

המשך בעמ' גב <

מבאר רבותינו

האחריות על כלל הדור

ויאמר ה' אל אברהם לך מלאך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך, ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה (יב, א - ב)

החבורה, ובלבד שלא לפגוע בטובתו הרוחנית של בחור אחד! איזו אחריות ודבקות בטובת הכלל. זו היתה מידתו של אברהם אבינו, ולכן זכה להיות מקור הברכה וטובת כלל יושבי תבל.

המניעה הגדולה שמונעת מהאדם להתעלות ולגדול וליטול על עצמו אחריות על טובת הכלל, היא רעת הנגיעות. אדם חושב קודם כל על עצמו, מה יגדל אותו ומה יכבד אותו, ואם הוא מעמיד את עצמו לפני הכל ודאי לא יבוא לידי שייכות ודבקות בטובת אחרים. והאמת תורה דרכה שאדרבה, כמה שאדם חושב על טובת הכלל ואינו חושב על עצמו - בכך הוא מתגדל והולך. אולם אדם שפועל על פי נגיעותיו העצמיות ערכו יורד, ומעשיו הם בכלל 'קטנות'.

סיים מרן רה"י הגרנ"צ פינקל זצ"ל: **מעלת מעשה הנעשה לטובת כלל הציבור אינה רק באנשים צדיקים בעלי מעלה, אלא בכל בני האדם, כיון שאדם עושה את מעשיו למען הציבור ואינו חושב על תועלתו האישית, הרי הוא מתגדל והולך.** וכבר ביארנו פעם בדברי חז"ל (סנהדרין כז, ב) 'כל ישראל עריבין זה בזה', שהאופן היחיד שאדם יכול להיות ערב לכלל ישראל הוא על ידי שהוא מתעלה ומתרומם בתורה ויראת שמים, שבכך כל העולם נתלה בו ומתרומם יחד עמו. דין ערבות זה הוא חיוב על כל אחד ואחד מישראל ללא יוצא מן הכלל.

יזכנו הקב"ה שכל מעשיו יהיו לטובת כלל הציבור, ונזכה לגדול בתורה ויראת שמים.

שיחות הגרנ"צ

שהוא נשא את משא הכלל על כתפו והרגיש אחריות בבנין כלל ישראל.

243 חבורות על סוגיית 'איוש שלא מדעת'

אף בנו מרן הגרא"י זצוק"ל נשא את משא הכלל על שכמו. הוא התמסר להצלחת בחורי הישיבה בלב ובנפש, ולהצלחת לומדי התורה שבכל אתר ואתר. והזכרנו כמה פעמים, היאך היה יושב ושומע חידושי תורה מכל בן ישיבה ואברך שהיה בא לפניו, ולא היה מאזין רק לחידושי תורה שנאמרו על המסכתות שנלמדו בישיבה, אלא גם את אלו על כל סדר הש"ס. כשלמדו בישיבה את סוגיית 'איוש שלא מדעת' (ב"מ כא, ב), הוא העיד שעל סוגיא זו בלבד הוא כבר שמע מאתיים ארבעים ושלושה חבורות, ולאחר מכן הוא היה יכול לומר את החידושים ששמע מכל אחד ואחד!

קבוצה של בחורים חשובים מבני הישיבה, נכנסו לפניו להתלונן על בחור מסוים שאינו נוהג כשורה, ואשר לדעתם צריך להרחיקו מהישיבה. אך מרן הגרא"י זצוק"ל הודיע להם שהוא מסרב להרחיקו מהישיבה. אמרו לו בחורים אלו, שאם בחור זה לא יורחק מהישיבה, הם עצמם יקומו ויעזבו את הישיבה. השיבם ראש הישיבה זצוק"ל, כי מוטב שהם יעזבו את הישיבה ולא בחור זה, שכן הם ימשיכו ללמוד בכל מקום שאליו יגיעו לבסוף, אך הוא ירד ח"ו לדיוטא תחתונה, ולכן השאירו הגרא"י בישיבה. איזו אחריות! ראש ישיבה חשובה כשיבת 'מיר', מוכן להקריב קרבן כל כך גדול ולהפקיר את טובת הישיבה בכך שבחורים חשובים יעזבו את הישיבה ויהיה בכך סכנה לבנין כל בני

הקב"ה בירך את אברהם, והוא קיבל את כח הברכה בעולם, והיה למקור הברכה, וכל ברכות העולם הזה הגיעו בזכותו. וכן מצינו בחז"ל (בר"ר לט, יב): "ונברכו בך (בראשית יב, ג), הגשמים בזכותך, הטללים בזכותך".

כח הברכה המופלא שנמסר ביד אברהם אבינו ע"ה, מיוסד על מידת האחריות והשייכות לטובת הכלל. מידה זו שאחז בה אברהם, כפי שראינו בתפילתו ותחינתו בפני הקב"ה על אנשי סדום, הביאה אותו אל רום המדרגה ותכלית הדבקות בקב"ה, ולכן כל קיום העולם היה מכוחו וזכותו והוא היה למקור הברכה בעולם.

היה העולם מתברך ממנו - יסוד הנהגת הסבא

את מידה מופלאה זו של אחריות על כלל בני הדור, מצינו בזקננו הסבא מסלבודקה זיע"א. אירע פעם ששאל מאן דהו את מרן ראש הישיבה רבי אליעזר יהודה זצוק"ל, מדוע אינו מדבר על אביו האלטער מסלבודקה זצוק"ל ולא מספר אודותיו. כששמע זאת רבי אליעזר יהודה, האדימו פניו מיד, גופו החל לרעוד, ואמר בהתרגשות: "בזכות אבי ה'ק' זכה עם ישראל לשניים או שלושה דורות של תורה, וכי אוכל לדבר אודותיו?". החפץ חיים זצוק"ל היה אומר על הסבא זצוק"ל: "אני מחבר בני ספרים, אבל האלטער מסלבודקה 'מחבר בני אדם'", הסבא ידע לבנות את נפשו של כל אחד ואחד מתלמידיו בחכמה גדולה ובפקחות נפלאה, ובכך זכה להקים דורות של תורה. העולם ניזון ומתברך מכח העמדת תלמידי הסבא. זכותו וכוחו של הסבא להיות 'מקור הברכה', אינו אלא משום

לרגל היארצייט של מרן ראש הישיבה הגאון הגדול רבי נתן צבי פינקל זצ"ל

"א חשוון תשע"ב • ח' שנים לפטירתו | מאמר ב'

יריעה מרתקת על מסירות נפשו של מרן רה"י בהתרמת נדיבי עם למען ישיבתנו הק'

צורך, רבינו היה זה שאמר את המילה האחרונה: "נוסעים". גיסו הגאון רבי בנימין קרליבך מספר שתמיד היה נשאל בארצות הגולה מדוע הנהלת הישיבה מטריחה את רבינו לעשות בכל פעם מחדש את המסעות האלו במצבו הבריאותי הרופף כל כך, והם השיבו את האמת: "אנחנו לא לוקחים אותך, הוא לוקח אותנו".

"יש אלפי תלמידים בארץ ישראל שמחכים לי, אני חייב ללכת"

הוא הרגיש שהוא נוסע עבור התורה, והדבר נסך בו כוחות לא לו. פעמים רבות הגיע עייף וחלוש, כאשר טיסתו במטוס היתה טיסת לילה ולא ראה שינה בעיניו, אך למרות זאת, מיד כשהגיע לארה"ב, לאחר תפילת שחרית, היה מקפל את התפילין ומיד מבקש להתחיל את מסכת פגישותיו אצל נדיבי עם.

היה מתרוצץ ללא ליאות, עד שפעמים רבות מלוויו הבריאים התעייפו, והוא כביכול, עדיין היה במלוא המרץ. סיפר בנו הרה"ג רבי יצחק: "באחת הפעמים שנסעתי איתו לחוף לארץ, לילה אחד, לאחר יום קשה ומפרך, כאשר כבר עמד לישון, ולצורך כך טיפס במדרגות קשות במיוחד שעלייתן ארכה לו כמעט חצי שעה, לפתע מצלצל הטלפון. על הקו אחד מידידי הישיבה שאומר שברצונו לפגוש את רבינו עכשיו. כמובן, נראה היה לי שזה לא שייך, השעה כה מאוחרת, ואחרי יום כה מפרך ומדרגות כה קשות. אך אבא לא הסכים: יש לי אחריות, לא באתי לכאן בשבילי, באתי כדי לפעול, כדי להרבות כבוד שמים, תן לי את הפראק, אני רוצה ללכת! כשניסיתי למנוע זאת, הוא לא הסכים: אני הולך, יש אלפי תלמידים בארץ ישראל שמחכים לי, אני חייב ללכת".

מקבלים אותנו בזרועות פתוחות

רבינו היה מפליג בשבח תמכין דאורייתא של דורינו. פעם באחד מהדינרים אמר אחד מהדוברים שרבינו הוא 'הפונביצער רב' של דורינו. רבינו בדרך כלל לא היה מתייחס למה שנאמר עליו, אולם כאן לא יכול היה להבליג, ובדבריו אמר שהוא רוצה להעיר על דברים שנאמרו כאן. הוא טען בלהט: הרי הרב מפוניבז' פעל לאחר השואה, כאשר העשירים של אותו דור לא ידעו, על פי רוב, את ערך התורה. לכן גם היה אומר שכאשר הוא עומד לפני דלת, הוא מתפלל שלא יפתחו לו את הדלת, כי ידע שעל פי רוב יהיו לו בזיונות. אבל בדורינו אנו הולכים על פי רוב לבני תורה, בוגרי ישיבות, שגם אם עכשיו אינם יכולים לתת, יש להם ערך ללימוד התורה והם מקבלים אותנו בזרועות פתוחות.

מרן רה"י הגרנ"צ זצוק"ל בימי בחרותו בישיבת מיה, מאחוריו נראה בנין הישיבה המרכזי

שנראה כמו דירה קטנה, שעליו היה ציוד רפואי, רבינו היה שוכב על מיטה כששמיה פרוסה עליו, והיה נוסע לאזור מסויים והיו נכנסים אליו נדיב אחרי נדיב, וגם עמך ישראל באו ליטול עצה וברכה. כך היו משוחחים איתו שעות ארוכות. לאחר מכן המשיך לאזור אחר, ושוב חזר על עצמו המחזה מחדש. מראה זה לא היה מובן לעין השכלית, כיצד רבינו מתרוצץ במצבו ממקום למקום. הנהגה הגוי שהסיע את רבינו, אמר פעם לסובבים: "האם התלמידים בארץ יודעים, מה הזקן הזה עושה בשבילים?"

מלבד הקושי הגדול במאמצים הפיזיים של מסעות אלו, ההקרבה הגדולה ביותר של רבינו היתה בכך שצריך היה לעזוב את השיעורים, החבורות והחברות, תמצית חייו, ולהתרוצץ שעות ארוכות בלי לפתוח ספר, ולהסתפק בכך שחושב בלימוד. את כל זה הקדיש למען ריבוי התורה. רבינו היה חוזר בשעות הלילה מאסיפת כספים, ובכוחות לא לו היה פותח דף גמרא ומתחיל ללמוד עד כלות הכוחות.

מתוך חרדה עמוקה לבריאותו ניסו בני המשפחה והמקורבים תמיד להניאו מלנסוע, אולם כשהיה

הצצה נדירה לגישתו של מרן הגרנ"צ פינקל זצ"ל לנושא איסוף התרומות, ניתן לקבל באמצעות דברים שהביע בשיחה אישית עם ידיד הישיבה הרב נחום שטילרמן. היה זה כאשר רבי נחום התייעץ איתו לגבי קבלה טובה שקיבל על עצמו, לעזוב את כל עסקיו ולהקדיש את כל זמנו ללימוד התורה. הוא תיכנן לבנות לעצמו מסגרת של לימוד ש"ס בבלי, משניות ועוד. הוא התייעץ עם רבינו על כך, ושאל אם כדאי לו לתכנן תכנית רבת היקף כזו והאם יש סיכוי שהיא תצלח.

הגיב רבינו ואמר: "לא פעם חשבתי, הלא אני אינני יכול כראשי מוסדות אחרים לתכנן את נסיעותי לפרטי פרטים, ולמרות זאת אני מרגיש סייעתא דשמיא מיוחדת בנסיעותי, ולמה זה כך? אלא, שכשאחד הולך לפי תכנית מסודרת, והוא יודע מראש כיצד "הוא" יצליח בתכניתו, אזי זו תכנית "שלו" והצלחתו נתונה בספק. לעומת זאת, לי הלא לא יכולה להיות תכנית ברורה, אני הרי לא יכול לזוז, לכן, אני בא לפה בידיעה ש"אני" לא עושה כלום, הכל עבור רבש"ע, אני זורק את עצמי במסירות נפש למען התורה. ואז הרבש"ע פותח את הצינורות שלו ללא גבול".

וכאן הגיע לתשובתו: "גם אתה, אל תתחשב בכל הקשיים, אם תצליח ללמוד הכל, אלא תשליך את עצמך, על כל מה שהחלטת שאתה רוצה להספיק - על הקב"ה, והוא כבר יעזור לך".

הזכות לנסוע למען התורה

נסיעותיו של רבינו היו מעל דרך הטבע. החל מהטיסות עצמן, כאשר עצם הכניסה למטוס וכל תנאיו היו קשים מאד, ובפרט בטיסות הארוכות לארה"ב שאורכות שעות ארוכות מאד, פרטים שלא התאימו למחלתו ובניסי ניסים עברו את הטיסה בשלום. נוסעים זרים ודיילים היו שואלים לא אחת את מלוויו של רבינו, איך אתם מטלטלים אדם חולה כל כך במטוס למטרת איסוף כספים לישיבה, וכי אינם יכולים לנסוע בעצמכם? רבינו היה שומע את השאלה ומחייך ואומר למלוויו: איך נוכל להסביר להם דבר שהם לא יוכלו להבין לעולם, מהו גודל הזכות לנסוע עבור התורה.

נס נוסף: רופאו האישי של רבינו, ד"ר אדלר, התפעל מכך שבדרך הטבע אדם מבוגר שנוסע פעמים כה רבות במטוס ואינו זז כל הטיסה, מופיעה אצלו "שושנה" ברגל, אך אצל רבינו, למרות טיסותיו הרבות, רק פעם אחת בחייו לקה בשושנה.

עצם השהות בחו"ל, ההיטלטלות מפגישה לפגישה, כל תורם בשעות שלו ובתנאים שלו, היו קשים מאד. בשנים האחרונות שכרה הישיבה סנדר מיוחד

< המשך נר זיכרון [עמ 3]

רבינו מסר נפש בנסיעותיו למען הישיבה וזכה לסייעתא דשמיא מופלאה. הגבירים העריכו את מסירות נפשו שאי אפשר היה להתעלם ממנה, וביודעם שבא עבור ממלכת התורה הגדולה בעולם, פתחו את אוצרותיהם ונתנו לו.

היו עשירים שנתנו לו כמה שביקש. אחד מהם סיפר שפעם הציעו לו השקעה בסך מאה אלף דולה, סכום קטן יחסית ליכולתו, אך הוא ביקש שיבואו אליו רק בעוד יומיים לקבל תשובה. שאלו אותו: אתה הרי מרויח יפה, ומה הבעיה שלך להשקיע כזה סכום קטן? ענה העשיר שמחר אמור רבינו להגיע אליו, וכשהוא מגיע, הוא נותן לו כמה שהוא מבקש. "יתכן שהוא יבקש את כל מה שיש לי, ואם כן איך אתחייב לתת מאה אלף דולר? אולי מחר כבר לא יהיה לי לתת?"...

'אני רוצה לתרום לישיבה מאה אלף דולר'

המשגיח הגה"צ רבי דן סגל סיפר עובדה מופלאה, המוכיחה איזו סייעתא דשמיא היתה לרבינו: "היינו בחתונה באנגליה, מישהו שנראה עשיר פנה לרבינו: 'אני רוצה לתרום לישיבה מאה אלף דולר'. כך בהיסח הדעת כביכול, בלי שום השתדלות, זכה רבינו לתרומה של מאה אלף דולר. לאחר מכן אמר לי אותו עשיר: 'דע לך, שהיה בדעתי לתרום עשרת אלפים דולר בלבד, וכך תכננתי באמת לומר לו, לא היה לי ספק שפיאק לתרום סכום של מאה אלף דולר. אך בסוף יצא לי מהפה מאה אלף דולר! ולמה אני לא אומר לו שטעית, כי אחרי שהבטחתי לו איני יכול לחזור בך, אני לא רוצה לצער אותו.'"

סיפור דומה מספר גיס רבינו, הגאון רבי בנימין קרליבך. פעם במוצאי שבת, רבינו היה מותש מסדריו הממושכים בשבת. לפתע קיבל טלפון בהול מיהודי שביקש שנבוא עכשיו להיפגש איתו. אותו יהודי התגורר בעיירה מרוחקת, ורבי בנימין הציע לרבינו שאולי כדאי לוותר על הנסיעה. אולם רבינו היה נחרץ, וכדרכו ענה בהחלטיות: "צריך ללכת, הרי באנו עבור הישיבה, ומשמים מכוונים את דרכינו."

בחצות הליל הגיעו לביתו של אותו יהודי, רבינו שוחח איתו בלבביות רבה על צרכי הישיבה, וכששאל הנדיב לסכום אותו מבקש רבינו, נקב רבינו בסכום של מאה אלף דולר. כששמע זאת הנדיב הפטיר מיד ואמר: "אין כל בעיה!"

אומר רבי בנימין: "אני, שהייתי בדרך כלל המתורגמן בפגישות רבות כשהיה קשה להבין מעט את ראש הישיבה בשל חוליו, הבנתי שיש כאן טעות, ובוודאי אותו נדיב חשב שראש הישיבה מבקש עשרת אלפים דולה, ולכן הסכים". הסב רבי בנימין את תשומת לבו של הגביר לכך, והוא אכן אמר שלא התכוין לסכום שכזה, אבל בכל זאת, לאחר שאמר - ישתדל לתת. ואמנם, לאחר תקופה הוא הפך לאחד מחסידיו של ראש הישיבה, הגיע לארץ ונתן סכום דומה לסכום שהתחייב באותה פגישה.

(מתוך הספר 'בכל נפשך')

< המשך דבר הישיבה [עמ 4]

ליטול את ידיו והמשיך ללמוד במשך שעה ארוכה. כשגמר ללמוד הוא שכח את השעה המוקדמת, רץ לבית רבינו שכל כך רצה לראותו בגדולתו. רבינו התרגש לראות אותו שהוא מחובר כל כך לתורה, שהלך לישון מתוך לימוד וכך נדדם ואף כשקם למד. רבינו התרגש איתו ונישקו בחום, לאחר מכן ניגש לארון הוציא בקבוק ליקר ושטה איתו לחיים.

אותו בוקר שהבחור הרגיש טעם בלימודו, היה שעת הכרעה אצלו. הוא קיבל החלטה נחושה לשנות את דרכו. אט אט הוא עלה והתעלה, סיים את כל ימי המבצע של שתיים עשרה שעות ליום, והמשיך לעלות ברמת לימודו, הוא נישא והמשיך ללמוד כמה שנים כאברך בישיבה.

כשעזב את הישיבה לביתו שבחול, עשו לו חבריו מסיבת פרידה, אז הוא סיפר בקהל עם את כל הסיפור. ציבור המשתתפים במסיבת הפרידה, שברובו היה מורכב מאברכים חדשים בישיבה, לא האמין למשמע אזניו, שאותו אברך חשוב היה פעם במצב רוחני ירוד.

< המשך מתורת רבותינו [עמ 2]

עבד ה' - מתבטל כולו לרצון ה' במה אדע כי אירשנה (טו, ח).

אברהם אבינו שאל את הקב"ה (בראשית טו, ח): "במה אדע כי אירשנה?" והוא נענה: "ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה" (שם, יג), פירשו רבותינו (נדרים דף ל"ב ע"א), שהתשובה "כי גר יהיה זרעך" וגו' היא עונש על השאלה: "במה אדע?"

וצריך ביאור, מדוע נענש אברהם אבינו על שאלתו זו? הרי נאמר במדרש (ב"ב, פרשה מד): "ויאמר אלקים, במה אדע" רבי חייא בר' חנינא אמה: לא כקורא תגה, אלא אמר לו, באיזה זכות?" אם כן למה נענש על כך?!

אלא אמר מרן ראש הישיבה שה"ת הגר"ח שמואלביץ זצ"ל, יש ללמוד מכאן, עד כמה עבדות מחייבת, עבד אינו שואל, הוא חייב לקבל את דברי האדון כמו שהם. לפיכך, אפילו כאשר שאל אברהם: באיזה זכות יירשנה, הוא הראה בכך, שחסרה לו שלימות העבדות. מסיבה זו, הוצרכו בניו להתחנך בכור היתוך של עבדות מצרים, ולהתיישר בעבודת פרך. עבודה, אשר לימדה את בני ישראל, שלעבד אין אפילו זכות לשאול.

כל עבודתם במצרים היתה ללא תועלת כלל, רק על מנת לענותם, כמבואר (סוטה דף יא ע"א): "את פיתום ואת רעמסס". רב ושמואל, רב אמה: "פיתום שמה, ולמה נקרא שמה רעמסס, שראשון ראשון מתרוסס". וחד אמה: רעמסס שמה, ולמה נקרא פיתום? שראשון ראשון פי תהום בולעו". היינו: כל עבודתם היתה לריק, ובכל זאת, כעבדים הם לא יכלו למחות על כך, משום שעבד חייב לעשות את רצון אדוניו. כך גם העבדות לבורא, היא מחייבת התבטלות מלאה לרצונו של המצווה, רק משום שזה רצונו יתברך.

קונטרס עבד נאמן (עמ' 130)

ברכת מזל טוב

לידיד הישיבה הנכבד
תמכין דאורייתא
הרב יחיאל מיכל גרוס שליט"א
וכל המשפחה הנכבדה - אנטוורפן
לרגל השמחה השרויה במעונם
בנישואי בתו ני"ו
עב"ג הבה"ח ברוך יעקבסון ני"ו
מנציסטר
מבחירי ישיבתנו הק'
בשעטומ"צ ולמזל טוב

ברכתנו שלוחה מהיכלי התורה
שיזכו לבנות בית נאמן בישראל
בנין עדי עד
וירוו רוב נחת מהם ומכל יוצ"ח
מתוך שמחה וטוב לבב

ברכת מזל טוב

לידיד הישיבה הנכבד
תמכין דאורייתא עושה ומעשה למענה
הרה"ג רבי יוסף צבי ווידער שליט"א
וכל המשפחה הנכבדה - ציריך
לרגל השמחה השרויה במעונם
בנישואי בתו ני"ו
עב"ג
הבה"ח יחזקאל שרגא לנדאו ני"ו
ירושלים
מבחירי ישיבת נתיבות חכמה
בשעטומ"צ ולמזל טוב

ברכתנו שלוחה מהיכלי התורה
שיזכו לבנות בית נאמן בישראל
בנין עדי עד
וירוו רוב נחת מהם ומכל יוצ"ח
מתוך שמחה וטוב לבב

ברכת מזל טוב

לידיד נאמן לישיבה הק' תמכין דאורייתא
עושה ומעשה למענה
הרב עקיבא שיפפער שליט"א
ולאביו ידיד הישיבה הנכבד
הרב שמואל בנימין שיפפער שליט"א
וכל המשפחה הנכבדה - וינה
לרגל השמחה השרויה במעונם
בנישואי הבת/הנכדה
עב"ג
בשעטומ"צ ולמזל טוב

ברכתנו שלוחה מהיכלי התורה
שיזכו לבנות בית נאמן בישראל
בנין עדי עד
וירוו רוב נחת מהם ומכל יוצ"ח
מתוך שמחה וטוב לבב

סיום

ש"ס בבל

50 סדרי

שישו ושמחו בשמחת התורה

כל בני הישיבה, ידידיה ותומכיה
מוזמנים להשתתף במעמד לכבודה של תורה
מעמד עשרות סיומי ש"ס בבלי
וחיזוק לימוד ושינון הש"ס
שנלמדו ע"י בני הישיבה
לעילוי נשמתו הטהורה של מרן ראש הישיבה
הגאון הגדול
רבי **נתן צבי** בן רבי אליהו מאיר **פינקל** זצלה"ה

שיתקיים לרגל יום השנה הח' - י"א חשוון תש"פ
במוצש"ק פרשת לך - לך
באולמי תמיר בשעה 8:00

הסעות מאורגנות ייצאו אי"ה מרחבי השכונות המרוחקות והערים
נא לשים לב לפרסומים

סדרי מעמד סיום 50 סדרי ע"ס תלמוד בבלי וחיזוק לימוד ושינון הש"ס

פתיחת דלתות וכניסה 8:00

שמחת התורה

פרקי שירה וזמרה בליווי תזמורת

הכרת הטוב

סיום הש"ס, אמירת ההדרן והקדיש

ע"י הני צנתרי דדהבי תמכין דאורייתא ידידי הישיבה הי"ו

ישאו דברים מרנן ורבנן:

מורנו **ראש הישיבה שליט"א**

מרן ראש ישיבת פוניבז' הגאון הגדול

רבי **ברוך דב פוברסקי שליט"א**

ראש ישיבת זוועהל הגאון הגדול

רבי **מיכל זילבר שליט"א**

דעתן עלך ודעתך עלן

הקרנה של פרקים ממסכת חיייו של מרן ראש הישיבה זצלה"ה כפי שסיפר בעצמו.

דבריהם הם זכרונם

בסיום המעמד יחולק אי"ה קובץ מיוחד משיחות מרן רה"י זצלה"ה, שיו"ל לרגל המעמד.

"אינו דומה מרובים העושים את המצוה למועטים העושים את המצוה"

(אלשיך, ח"ח נדחי ישראל, מחז"ל פרשת בחוקותי)

הודעות חשובות לקראת מעמד הסיום המרכזי

- הסעות למעמד יתקיימו מהעררים - מודיעין עילית, בית שמש, ביתר עילית, גבעת זאב החדשה, קרית יערים, תל ציון.
- הכניסה לכו"א דרך הכניסה הסמוכה לכביש רמות.
- וכן מהשכונות המרוחקות - בית וגן, קרית יובל ונוה יעקב.
- המעמד יועבר ע"ג מסכים לאולמות הסמוכים.
- נא לעקוב אחר הפרטים המדויקים שיפורסמו בישיבה.
- הכניסה לבני הישיבה ובניהם לאולמות של האולמות.
- מקומות מיוחדים הוקצו לצוות רבני הישיבה שליט"א,
- ניתן יהיה להצטרף לסיום השם לקראת הסיום שיתקיים אי"ה בשנת תשפ"א אצל הנציגים בעמדות בכניסה לאולמות.
- הכניסה לבמה ולצוות רבני הישיבה

גדול יהיה המעמד לכבודה של תורה

סיום

ש"ס ובל' 50 סדרי

סדרי ההסעות למעמד הגדול במוצש"ק

ביתר עילית
בשעה 20:00 בדיוק
 מסלול קו 133 (מוקדים)
 אחראי הרב איתמר גודלבסקי 054-8423679

גבעת זאב
בשעה 20:15 בדיוק
 במסלול הקבוע של ההסעה לשיבה
 אחראי הרב חיים פרוביין 052-7688072

קרית יערים טלז סטון
בשעה 20:15 בדיוק
 מאחזות יערים לכיוון מעלה
 אחראי הרב שלום רייך 02-53405606

תל ציון
בשעה 20:20 בדיוק
 מרחוב אהבת ישראל במסלול הסעה
 אחראי הרב אהרן שוימר 052-7149876

חזור:
 האוטובוסים יאספו וייצאו מהכביש
 המוביל לסמינר דרכי רחל

בית וגן / קרית יובל
בשעה 20.00 בדיוק
 במסלול קו 595 המשך במסלול בית וגן, הפסגה, הרב
 פרנק, בית וגן, זאב חקלאי, גבעת מרדכי (בכניסה)
 אחראי הרב אהרן גלייזל 052-7634868

נוה יעקב
בשעה 20.00 בדיוק
 אוטובוס מס' 1: במסלול קו 578 (צהריים)
 אוטובוס מס' 2: במסלול קו 570 (צהריים)
 אחראי הרב עקיבא קירמאיר 052-7129463

מודיעין עילית
בשעה 19:45 בדיוק
 אוטובוס מס' 1: במסלול רח' חזון איש, שערי תשובה,
 נתיבות המשפט
 אוטובוס מס' 2: במסלול רח' ריטב"א, הלל ושמאי,
 רבי עקיבא, יציאה מהעיר
 אחראי הרב ישעיה ארנטרוי 054-8443608

בית שמש
בשעה 19.45 בדיוק
 במסלול רח' נריה הנביא פינת אחיה השילוני, נחל
 קישון מול המרכז המסחרי, נהר הירדן, בן איש חי 3
 אחראי הרב יעקב קופר 054-8435016

גדול יהא המעמד לכבודה של תורה וחיזוק ידיעתה